

Barcelona - 12-4-68

S. Du. Celso Emilio Ferreiro

Caracas.

Moi apreciado amigo:

Com gran ledicia recibim a súa carta que é un verdadeiro ensaio encol da colonia galega de Caracas. Comprendo o seu pesar pola indiferencia dos nosos emigrantes. Eique, en Barcelona, tamén pasa o propio infortunio que coído que mantense o sentimento da raza máis auto pola influencia do orgullo nacional catalán. ¡Cánto temos que aprender deste pobo! Eu compenetreime tan ben con el - vivo eiquí dende os 6 anos - que quírolle coma se fora unha miña, e as veces, teño discusións con paisanos nosos, prototipos do mesoquismo que albiscau de nenas terras. E nos meus abentros digo: Ese orgullo que demostran os nosos por estas persoas que, máis ben, fixéronlle moito mal; non terá un fondo de nacionalismo? O fillo que tapa os defectos do pai bebedor, incauto; non fai por orgullo da casta? ~~Eu~~ Se non fora da ma raza ¿qué diría o mesmo individuo do home bebedor e incauto do conto? Non teño defende unha posición falsa. Quizais albisco un oasis no deserto, levado polo corazón; Pero que vamos agardar da masa inculta e sen pegoeiros?

En canto as novas xeracións, coído que Galicia vive nun intre de poiro brillante. A Universida de Santiago demostrou derradivamente o meu aserto. A xuventud está ~~encallada~~ portemente e xa non se conforma con ser un ente pasivo. Falan galego e cantan "longa noite de vida" e "venceremos nos".

Inspirado na súa carta, fixen un poema que lle adico a Vde. e mándolle pra que vexa unha mostra dos meus poemas. Agradecerei que me dea a súa opinión sincera. Mándolle outra adicada á muller galega. As dúas, coído eu, que podía mandalas os Xogos Florais de Buenos Aires; ¿Qué me aconsella?

Hoxe línlle a un amigo o seu libro. O tal amigo faloume moi ben de Vde. Resultou que il coñece a Vde. Vde. seica lle saíu unha multa no ano 41 por mediacións dun ^{mutuo} amigo chamado Veiga, e neutra ocasión viu no unha rapaza, filla dun médico de Vigo chamado Alvarez, nun café. Faloume moi ben e conserva moi boa lembranza de Vde.

Mais nada: Reciba o máis cordial apreio do seu amigo que xa saña un ver o seu novo libro, do que me falou Batlló e que estou seguro será un novo e máis grande fito aínda no camiño do engrandecemento de Galicia

S. S. S.

Sei a moi perfume unha Galicia de
alén mar, viva, actual, co seu espírito
nacional desperto
(Célso Emilio Ferreira)

Ou Galicia do Alén que te esqueces
dos irmáns abafados nas chousas,
nas cidades, ribeiras e pobos
deus de augas, seu morte, nas domas...

Non escitas os prantos do vento
a churar nas fendechas das portas?
Non tes mágoa dos nenos que medran
enzafados na lama das corgas?
Tá que fas, emigrante galego,
pra el rachar as enleas que afogan?
Os teus beizos non berran acoños
contra as chagas que sei tan pezoña?
Arreugas da raza de Celt?

Dis que sintes do berce vergoña?
Dube estais os vencellos que xunquen
pra porxar un Patria sen coitas?
Non te lembras dos peitos da mái
e perdiches da caste a memoria?
Porque sives millor, indá lambes
a quen pecha o teu lar e te bota
ós rochedos do mundo en demanda
dun recanto e dun diisco de escola?

Cando coídas enqreste, Galicia,
no alén mar emigrada e na Europa?
Cando vas a espilir a priquiza
e brandear a Bandeira con forza?

Mentras surmes nun sono molengo
a xeada debala asañosa
nas bisbarras da terra tripada
esfameada e sen azos pra linta.

Esiorrente o malfado i acórrenos!
Destemida, desprega i arbola,
como un fado na noite emboutada,
obendón que nos leve á Vitoria!

Deste chegadoes pra pedir traballo
á vida infinda; que deixades, dona,
os teus pequenos i o teu home lonxe
nunha cassupa.

Emigrada, a tua i alma, zuga
o fel acedó do emigrante sino
e dende o día deica a noite pecha
sañas cos fillos.

El monten saude; que a perden moi novo
tronzando toros, removendo pedras,
rozando toros e cavando a bouza
na súa terra.

Seio vos quedan os teus brazos, soio,
pra erquet a casa asilagada en tebras;
Coitados nenos, de farrapos deus...
como langrean.

Roubaslle á noite, do descanso, as horas
pra facer roupas dos meniños teus
i o home lle xiras os aforros cartos
do longo mes.

Se porras unha... Se namáis que ti
o fel beberas da inxusticia maoura
que abura un povo, que atanaza á raza...
que nos esfolo...

Donas e mozas a milleiros fixen
á terra estrana, procurando o pan;
que as leis non valen pra sanar as chagas
do probe lar.

Fica ermo o povo, soio fican vellos,
homos eivados, silvas, corgas, nenos...
Galicia é ponte que somente deita
prantos tristeiros.

Non canto á dona que no pago folga,
non loubo, non, á ensiorrada larpia,
mir á burguesia que esqueceu a lingua
i a ~~caste~~ caste sua.

O meu poema, mesturado en sangue,
alanda á probe i a emigrante canse
do visiro longo, do camiño clai do/despeita en págoas.

Eu canto á dona que en lonxanos eidos/soña os seus nenos.

Eu canto á moza que en cidade allea/soña ca al sea.

Eu canto á vella que acanea a filla/da sua filla!

Manuel Rodríguez López
Hortal 54
Barcelona-16
ESPAÑA